

Méhek

Szevasz! Nahát! Te?! Kitől szerezted be a skype-címemet? Hogy Magditól? Óriási... Megváltoztál. Persze, kicsit torzít a kamera. Most szőke vagy? Nem, nem áll rosszul, csak valahogy... más vagy. Kicsit. Á, nem is látszanak a ráncaid. Se a tokád. Remélem, az enyém sem...

Mi újság nálunk? Mondd, te nem nézel tévét, nem hallgatsz rádiót? Katasztrófa, Orsikám, katasztrófa! Akkora aszály van, mint... mint a fél világ! Ilyet te még nem láttál, hiába vitted át a pendelyedet az oly sokat ígérő Óperenciás tengeren is túlra... Azt, hogy már egy ideje fokozatos felmelegedés észlelhető, azt persze te is tudod. Igen, az Északi sark jéghegyeinek olvadása meg a szegény jeges macik a tövükben, egy-egy maradék jégtábla szélébe kapaszkodva. Meg a tanácstalan pingvinek. Ja. Te: itt nálunk hónapszám nem esik az eső! Virágoskertemben a krizantémbokrok „derékig berozsdásodtak”, a „pázsit” már nemhogy nem hars-zöld, de még csak nem is sárga, inkább valami hamuszín vagy barna, a talajjal egybeolvadó, borzas csomókba összeálló szörnyűség. Misu – tudod, a második férjem – már árkokat ásott a gyümölcsfáink köré, s naponta vízzel tölti fel őket. Úgy festenek szegények, mint holmi középkori, vizesárvakkal körülvett mini várkastélyok – ha meglátnád őket, a hasadat fognád nevettedben –, de a barackfának alighanem már kampec, befellegzett. Misu a még „élő”, természetellenesen hosszúra nyúlt ágakat lécekkal, ósdi, foghíjas létrákkal karozta fel, de beteg, halódó társaik, a gutaütött, száraz ágak mint félelmes, fenyegető szörnykarok meredeznek, s csörgő-zörgő csupasz kísértetkarmaikkal dühödten kapkodnak az éhes, egyre tömegesebben és erőszakosabban emberközébe költöző varjak, hollók és szarkák után. Nálatok is annyian vannak? A szintén száradásnak indult cseresznyefánkon is naponta ott grasszál néhány hosszúfarkú szarka. Atyaisten, hogy csörögnek! A múltkor, bolondos kedvemben néhány vázlatot is firkantottam göcsörtös, ragadozó ujjú ágairól, amint éppen utánuk ácsingóznak. Misu, amikor meglátta a rajzokat az íróasztalomon, megcsóválta a fejét, és azt dörmögte: „Talán bizony horrortörténeteket akarsz velük illusztrálni?” Hidd el, már újságot sem szeretek olvasni. Tele vannak rémhírekkel. A kukoricaföldek csövetlenül maradtak. Ha látnád a róluk készült fotókat, tévéfilmeket! Rozsdaszínűre fonnyadt-száradt leveleik véres hamuvá porladnak szét a rettegve, szörnyülködve vizsgálgató-morzsolgató tenyerek öblében. A szakemberek 30 százalékos

Jódal Rózsa (1939) Újvidéken élő író, újságíró, dramaturg. Regényt, novellát, mesét, hangjátékot, kritikát ír.

búzatermést, 20 vagy hány százalékos kukoricatermést jósolnak. Se kenyér, se takarmány. Mondd, mi lesz velünk? Nem, ne vedd komolyan, ez csak afféle „költői” kérdés volt, nem várok rá választ. Már egész meghülyülök a kilátástalanságtól meg a tanácstalanságtól. Az élelmiszerárak lassanként az égbe szöknek. Az újság azt írja, a patakok, csermelyek kiapadnak, egyre alacsonyabb a folyók vízállása. Pusztul a halállomány, s a vízimadarakra is lassú, de biztos éhkopp... mit éhkopp: éhhalál vár. Képzeld: már szabályzatban rögzítették, háztartásonként, pontosabban családtagonként kinek mennyi víz jár.

Szörnyülködsz? S ahogy múlik az idő, itt egyre melegebb és melegebb lesz. Igazi kánikula. Sőt: rekordkánikula! Életemben nem értem meg még hasonlót. Egész nap lehúzott, illetve résnyire nyitott redőnyök mögött, keresztthuzatban vegetálunk. Aki teheti, csak a reggeli és az esti órákban dugja ki az orrát a lakásból. Óriási készleteket halmoztunk fel palackozott szénsavas és szénsavmentes ásványvizek különböző márkáiból. Persze a csapvizet is valósággal védjük. „Amíg még abból is – van!” nézünk össze időnként reménytelen, szobaszínűvé fonnyadt/sápadt arcainkkal. Az enyémet ne nézd, rossz ez a kamera, most például valósággal rézbőrűnek és valahogy bibircsókosnak mutat. Ki is kapcsolom, akkor talán jobb lesz a vétel... Az előbb jelzett a készülék, hogy valami zűr van a kapcsolatunkkal, nem vetted észre? Pattogott, meg nem is hallottam minden szavadat... Ja, és hát csak mosakszunk, mosakszunk, mosakszunk... Félóránként meglögyböljük az arcunkat. Nekem különösen a tarkóm hőérzékeny... neked is?... Meg a fülem hajlatai, s nemcsak a homlokom gyöngyözik már ki, de valósággal szakad a víz a „pofámról”, s még a fejem búbjáról is csepeg a... Te csak neved: sajnos, nem az ész, csak a víz, a verejték. Két-három óránként tusolunk, de én félóránként a karomat és a tüzelő lábfejemet is csap alá tartom. Figyelj: új módszert dolgoztam ki nemrég: ráülök a kád peremére, egyenesen a csap alá dugom a combom, úgy folytatom rá a jéghidegnek remélt, de már, sajnos, állandóan csak langyos vizet, miközben sarkammal kéjesen tapicskálók a kád alján folydogáló „csermelyben”. Persze ez sem elég, ej, dehogya is elég! Félóránként, asztmásan lihegve zsebkendővel, törölközővel, az éppen kéznél levő, valahonnan éppen lekapott konyharuhával, bármivel törölgetjük, itatgatjuk fel lucskossá vált hónaljunkat, homlokunkat, combhajlatunkat.

Te, de most elmesélem neked legújabb, szörnyű, Kánikulai Élményemet. Úgy hallgasd, hogy majd belehaltam. Nem, nem tréfálok! Úgy hallgasd, rebbenő hiúzfülelkekkel, menekülésre kész reszkető lábikrákkal, mint egy Hitchcock-történetet, mert az...

Tudnod kell, hogy már néhány éve egy közeli faluban tanítok... Persze, hogy itt lakunk még a városban... Szóval: kicsi, elmaradott, rossz hírű falu, amelyben egymásra acsarog, és időről időre a tettelegességtől sem „tartóztatja meg magát” a többen nemzetiségű lakosság, de én örülök, mint majom a farkának – emlékszel, ez volt Dóci tanárunk egyik kedvenc mondása –, hogy egyáltalán álláshoz jutottam. Hiszen nálunk alig van már gyerek. Állásról nem is beszélve! Volt városi iskolámban az idén már nemcsak első osztályt nem indítottak, de hiányzik a harmadik és a hatodik osztály is. Nem kell ahhoz jóstehetségnek lenni, hogy előrelássuk: mire pár év múlva a most másodikok is kisérlettségi vizsgát tesznek – igen, nálunk ilyesmi is van –, utánuk, „mögöttük” lassan elfogy, megszűnik az iskola.

Reggelenként ócska, régimódi, agyonhajszolt kis járgányommal igyekszem a munkahelyemre. Te csak ne sajnálkozz, és ne „Hú-házz!”, örülök, hogy ez is még egyáltalán megvan, és legalább jártányi ereje van. S neked bevallhatom, elég rossz lelkiismerettel indulok neki ennek az útnak. Ugyanis ezt az állást – a barátnőmtől oroztam el. Nem

fontos a neve, úgysem ismered. Új ismeretség. Te, ugye, még közvetlenül az érettségi után kimentél, vele meg együtt jártam a faxra. Már vagy két éve tanított abban a faluban – határozott időre szóló szerződéssel. Még mindig nem sikerült lediplomáznia, egyre csak ígéreti nekik, hogy majd őszre, majd tavaszra, már csak ennyi meg ennyi vizsgája hiányzik, már csak... Nekem panaszkodott nagy titokban, hogy az egyik tanárnőjének pikkje van rá, már negyedszer buktatja el, kétségebe van esve, már azt sem tudja, mit csináljon. Én meg, hogy bizonytalanná vált a magam állása – megpályáztam az ő helyét. S mivel nekem van diplomám, meg is kaptam. Gondolod, hogy szemétség volt tőlem? Lehet. Az könnyen meglehet, de tudod... itt a munkaképes lakosság fele állástalan. Á, dehogy is tudod te ott a nagy Fremdben... Azt mondod, dehogynem, és az unatkozó fiatalok gyújtogatnak meg rombolnak? Ezt ismerem.

De most hagyjuk ezt, figyelj a sztorimra! Úgy mesélem el, ahogy történt. Szépen sorjában.

Valahányszor bepréselem magamat kis, acélkék Renault-mba, egyből elönt a forróság. Mintha csak egy gőzkazán kellős közepébe vetettek volna bele holmi emberevők, hogy jó porhanyósra főzzenek. Szegény kis Renókám egész álló nap a tűző napon áll. Persze hogy van garázsunk, de azt is kiadtuk valami egyetemistáknak. Miért, miért... Mert kell az a nyomorult pénz. Akármilyen kevés is a bérleti díj nekünk, és sok nekik.

Úgy érzem, menten megfúlok, ezért pár percre mindig kiszállok. A kocsi mindkét ajtaját kitárom, türelmetlenül valósággal kicsapom, hogy kiszellőzzön kicsit a „ketrec” belseje, pedig tudom, mit sem ér az egész. Meg aztán már időm sincs. Nem ácsoroghatok itt a perzselő, fehéren izzó égbolt alatt ítéletnapig. Mérgemben az út szélén heverő kavicsokat rugdosom. Megint tovább aludtam agyonizzadt ágyamban a lucskos párnák és lepedők között, amelyekből reggelente facsarni lehetne a testnedveimet. Persze éjjel is fel-felriadtam, kábán az asztalhoz botorkáltam, ki- és mellélötytyentve mohón kortyintgattam egy kis vizet az odakészített pohárból, de mintha a számat sem találtam volna, a víz hol mellécsorgott, hol meg cigányútra ment és megköhögtetett. Úgy éreztem, valósággal a tudóm szakad ki az erőlködéstől, s már az orrlyukaimon bőfögöm ki a rossz útra tévedt cseppeket. A langyossá melegedett, poshadt ízű víz ráspriccelt az asztalon rendetlenül heverő füzetek és könyvek, ételmaradékkal borított tányérok halmozára. Mióta ez a hőség tart, nincs türelmem rakodni. Visszazuhantam az ágy forró katlanába, hogy álom és ébrenlét határán mindenféle zagyvaságot összeálmodjak/képzeldődjek égő házokról, elolthatatlanul felperzselődő, lángoló erdőkről és forró gőzfelhőket gomolyogtató szaunákról.

No, de vissza az izzó bádogdobozba. Figyelsz? Leszíjazom magamat, s felpörgetem a motort. Ösztönösen a rádiót is bekapcsolom. Tram, tatam. Tram, tatam. Tarararam... Egy idő után úgy érzem, már az idegeimen táncolnak, a dobhártyámon dobolnak, a fülembe kornyikálnak. A hallókürtöm robbanás előtti állapotban feszül. Most minden zavar, minden irritál.

Katt, kikapcsolom a zenét.

Már elhagytam a várost, az országúton kocogok. Kétoldalt búzaföldek, kukoricások temetői.

Homlokomról szemembe csepeg a verejték. Letörlöm, felteszem a napszemüvegem. Egy időre megnyugszom. Olyan jó ez a megnyugtató zöld. Olyan jó.

Aztán fokozatosan csatakos lesz az izzadságtól az arcom, a nyakam, a hátam, a mellem. Még a fejbőröm is. Csepegek. Érzem, ahogy a blúzom alatt folydogál a verejték.

Miért nem kapcsolom be a hűtőberendezést? Jó kérdés. Mert olyasmi nincs az én ócska kis járgányomban. Verstanden?

Ledobom a napszemüvegem, hisz fél kézzel szüntelenül törölközöm. Minden kezem ügyébe kerülő „ronggyal”: zsebkendővel, sállal, az anyósülésre dobott tartalék blúzzal, szvettrel, vászon bevásárló szatyorral, miegymással. Felitatom a vízben úszó arcomat, nyakamat, s közben időről időre még legezem is magamat anyám ócska, a bolhapiacra vásárolt s a kocsiban felejtett legyezőjével.

Napraforgótáblák. Jobbról is, balról is, teljes virágzásban. Kilométereken át. Két sárga, végtelen tenger. Mit tenger? Óceán! Gyönyörű. Mekkora fejek! Ezeknek mintha meg sem kottyanna a hőség.

Vagy mégis?

Közelebb gördülök. Bizony a szíromlevelek nem a megszokott citromsárgák, hanem... milyenek is? Olyan tejeskávé... vagy töppedt mazsola... vagy milyen színűek. De hiszen, ha emlékezetem nem csal, Van Gogh híres ellopott, majd ismét megkerült virágcsendéletén is ilyen szokatlan színűek a vázába gyömöszölt napraforgócsokor virágai. Az arles-i végtelen, szikrázó sárgaság... suttogom szájamhoz tapadó száraz nyelvvel mégis, nosztalgiazva, végigtekintve a csörögve-zörögve hullámzó, reszkető napraforgótengeren.

Előttük, a kociút mindkét oldalán, méhkasok végtelen sora.

Ezer meg ezer méhkas.

Pár éve még csak néhány volt látható az út mentén. A helybeli méhészeké. Amióta azonban valami nagypénzű idegen fölvásárolta a földeket, s mindet napraforgóval vettette be, híre ment a lehetséges méhparadicsomnak. Messze földről, sokszor az ország legtávolabbi sarkából is idefurikázzák a méhészek az „állományukat”.

Mintha napról napra több lenne itt a kaptár. Ez már valóságos kaptárerdő.

Hogy zümmögnek a méhecskék. Szeretem a döngicsélésüket. Olyan megnyugtató...

Ezek azonban nem zümmögnek: valahogy harciasan zúgnak. Dolgoznak, hát miért ne „énekelnének” közben, állapítom meg tárgyilagosan. Akár az asszonyok valaha a fonóban. Meg kukoricafosztáskor. A legények meg a lányok. S körülöttük az arany-sárga kukoricacsövek végtelen, langymeleg tornyai. Elmosolyodom. Városi lány vagyok, ezek csak afféle olvasmányélmények... Szeretettel pillantok végig az apró, muzsikáló, csúcsos fedelű festett házacskákon. Mint egy-egy miniatűr zenélő falióra. Szinte várom, mikor ugrik ki valamelyikből hangos kakukkolás közepette egy játék-kakukk. Vagy az esőt jelző - ahogy boldogult Grobi nevezte őket - „Hansi” és a nap-sugaras időt megjövendölő, napernyős „Grätchen”.

Másnap mintha még tikkasztóbb volna a meleg. S a méhek is hangosabbak. Valahogy dühösebbek. Már véletlenül sem derűsen zsongító a hangjuk. Inkább holmi harci indulóra hajaz. S mintha többen röpdösnének, kavarognának a kaptárok körül, mint tegnap. Valóságos kis minifelhőket képeznek.

Gyorsítok.

Erre az egyik méhraj rajtaütésszerűen körülfogja a kocsimat.

Félelmetes!

Villámgyorsan feltekerem az oldalablakokat.

De már tova is repültek. Felhőként kavarognak, most már az átelleni napraforgótábla fölött. Lehet, hogy új királynőt választottak? Azt mondják, akkor szoktak ilyen csapatosan irányt változtatni, s új helyet keresni maguknak.

A kocsi belseje maga a pokol. A lábam bedagadt a cipőbe, alig tudom lerugdosni, lecibálni magamról. A vezetőülés, akár Dózsa György tüzes trónja. Úgy érzem, bőröm odasül a műbőr üléshez, s a két bőr sercegve, sisteregve egyesül. Elrugaszkodnék az ülés támlájától, izegve-mozogva „feszegteném le” magam, de nem ereszt. Odaforrtam hozzá?

Kacsa módjára hápogok a fojtó, tűzforró, állott levegőben. Ha nem nyitok azonnal ablakot, én – meg-ful-la-dok!

Fáradtan kinyújtom a karom, és amennyire csak erőmből és türelmemből telik, lassan, óvatosan, félrőfnyire letekerem az ablakot.

Uh...

Forró levegő tódul be, és a perzselődő, száradó napraforgók különös, édeskés-kesernyés, szokatlan illata.

A méhkórus éneke váratlanul fortéba csap át.

Zavarhatja őket a motorzaj, mert előrehaladásom „ütemére” egymás után újabb méhrajok tódulnak ki otthonukból, s kezdenek fenyegetően a kaptárok körül körözni.

Ha valaki fentről helikopterrel követne, s közben folyamatosan fényképezne, azt láthatná, hogy mihelyt elhaladok egy-két kaptár előtt, lakói nagy garral-zajjal kitódulnak a picurka nyíláson, s örvényleni kezdenek az út mentén. Ahogy haladok, egyre több kaptár kapcsolódik be a „mozgalomba”. Hogy mögöttem mi van, visszabújnak-e a viskójukba, nem tudom. Nincs időm hátranézni, leköt az, amit magam mellett látok. S rettegve várom, mi történik az elkövetkezőkben – előttem.

Lázasan gondolkodom. Mivel feltehetően a motorzaj váltja ki belőlük az agressziót, megkísérlem csökkenteni a sebességem.

Egyre lassabban, óvatosabban hajtok, már szinte csak vánszorgok.

Közben kimeredt, karikás szemmel figyelem, lesz-e áldozatomnak valami eredménye. Mert, hogy az első órámról elkések, az már holtbiztos. Az igazgató üvölteni fog, a titkár gúnyos megjegyzéseket tesz majd, és közben jelentős mosoly kíséretében firkálni fog valamit a noteszébe. Baj, nagy baj. Hiszen csak próbaidős vagyok, s bármilyen megüresedett tanári állásra ugrásra készen vár legalább két-három tucatnyi „rivális”.

Most már kettős félelem munkál bennem.

Annyira rettegek, hogy jó ideig képtelen vagyok megítélni, csillapul-e hát a méh-invázió.

Figyelem az utat, jön-e szemben vagy mögöttem másik autó, amely esetleg elvonná rólam a figyelmet. Vagy akár csak megosztaná.

A gidres-gödörös, traktorok, munkagépek által felszaggatott, ősrégi kocsiút azonban teljesen kihalt. Ráadásul egy fia gyalogjáró sem akad távol vagy közel. Fura. Ismernék a veszélyt, azért kerülik az útnak ezt a szakaszát? Lehet, hogy kerülő úton közelítik meg a helységet? Napok óta nem olvastam újságot. Lehet, hogy közleményben is figyelmeztettek a veszélyre. Most már mindegy, most már benne vagyok a pácban. Innen nincs visszaút.

Belenézek a visszapillantó tükörbe.

Ameddig ellátok, jobboldalt a kaptársor felett valósággal feketéllik az ég. Tehát az általam (?) felzaklatott méhek nem nyugodtak meg és nem húzódtak vissza.

A karórámra pillantok. Ha nem sietek, a második órámról is elkések.

Mi mást tehetnék, kiadom magamnak a vezényszót: Öngyilkos módjára vaktában előre!

Gondosan becsukom az ablakot, majd felpörgetem a motort.

Mintha gombnyomásra, tódulnak ki a kaptárokból a méhek, s őrjöngő táncba kezdenek. Már nem apró, egy-egy kaptár fölött gomolygó felhőcskéket alkotnak. Valahogy egymásba folynak... már összefüggő fenyegető fekete sorfalat képeznek... amely most váratlanul teljes hosszában felém kezd hajolni! Mint egy rózsza- vagy lilaakáclugas kovácsoltvas vázra felfuttatott félköríve.

Érzem, mint kezd ismét elborítani a hóhullám. Nem tudom, hány fok lehet a kocsiiban, de biztos meghaladja már a... meghaladja a...

Izzadságtól ragacos kezem már alig képes a kormányt markolni. Testem, arcom, fejbőröm merő víz, amely a szemembe is befolyik. Hol a zsebkendőm? Hol a fészkes fenében van a zsebkendőm? Kézfejemmel maszatomok magamon, amit érek...

A „méhosztag” már elérte a kocsimat, hallom, ahogy körülöttem zsinatol, zümmög, rajzik, őrjöng. Katonái neki-nekivágódnak az ablaküvegeknek, pufognak, csatognak az autó bádogvázán. Már alig látok tőlük, bekapcsolom az ablaktörlőt. Azt hiszem, kilószámra sodorintja le őket a két szentelen sima kis acélkar, de nyomban újabbak és újabbak tódulnak megszállottan a helyükre.

Váratlanul megcsúszik a kocsim. Alighanem már a kerekek is rajtuk gázolnak.

- Segítséééé! - ordítom céltalanul és reménytelenül a nagy semmibe.

A mobilom! Hogy nem jutott csak előbb eszembe?!

De ugyan kit hívhatnék segítségül? Akad valaki is, akit méhek ellen lehetne kivezélni?...

A tűzoltók! - jut váratlanul az eszembe. Ugyan mennyi lehet a számuk? Szerencsére eddig még sosem volt rájuk szükségem.

Megállok az út kellős közepén, s előkotrom az irataim mellől a kis sárga telefonkönyvkivonatot, amelyet, magam sem tudom, miért, sok egyéb, eddig hiábavalóságnak, kacatnak hitt holmival együtt, állandóan magamnál hordok.

Kocsimat már teljesen beborították a méhek. Lassan már az orromig sem látok, hát felkattintom a villanyt. Remegő ujjakkal keresgélek a füzetkében. Izgalmamban persze sokáig nem találok a keresett számot. Nedves kezem meg-megcsúszik a lapokon, körmöm egyikbe bele is akad, felhasítja. Verejtékem rácsepeg, ráfolyik. Jaj, csak el ne mosódjon a keresett szám!

Végre!

- Halló! Tűzoltóság? Segítség! Segítség! Méhek támadtak meg. Nem, nem tréfálok. Halló! Mondom, hogy nem vicc, és részeg sem vagyok.

Lecsapta a kagylót.

Újratárcsázok, miközben kezemből kicsusszan a maroktelefon. Még ez is! Az ülés alatt keresgélek vaktában. Hogy az a...

Ott van! Látom a sarkát. Jaj, nem érem el! Akármennyire gebeszkedek is utána. Nohát, ez mégis... Persze, persze, hiszen le vagyok szíjazva. Gyorsan! Csak gyorsan!

- Halló! Könyörgöm! Igen, megint én... Itt állok a Z. felé vezető kocsúton, ahol annyi a kaptár... Nem hallott róla? Pedig a lapok is írtak róluk. Én egy keretes képszöveget láttam futólag. Mikor, mikor, mit tudom én! ...Értse meg: több ezer kaptár kétoldalt a kocsúton mentén, kilométereken át, és engem most megtámadtak a méhek. Miért, miért, miért? Fogalmam sincs. Talán a hőség miatt. Nem, nem bántottam őket. Lehet, hogy csak a kocsizugása... Persze, hogy a kocsiiban vagyok, különben már nem élnék. Képzeld csak el: több mint ezer kaptárnyi méh... Az hány fullánk lehet?... Majd meg-

tárgyalja a többiekkel, mit tehetnek? Hogyhogy mit tehetnek? Jöjjenek ide, és locsolják le őket. A bő vízszugár... talán megnyugtatja őket. Vagy csak elzavarja... megzavarja... elijeszti...

Ismét letette.

Hallom az egyre erősödő zúgást. Látni nem látok semmit, a kocsim teljesen beborították. Az ablaktörlő már nem működik, hiába kapcsolgatom be ismételten, hiába kattintgatok. Ez bizony, kampec dolores.

Már balról is morajlanak. Alighanem az egyik raj felbolygatta a másikat, s most az út bal oldalán sorjázó kaptárokból is fenyegetően elindultak felém.

Mi ez itt a jobb lábomnál? Mi bújik, mászik, nyomakodik be valahonnan – alulról?! Barna és potroha... szárnya... Egy – méh?! Szent Isten! Alighanem kilyukadt alulról ez a rozsdás tragacs. Nesze! Ezt bizony agyonvertem a táskámmal, de ahol ez befurakodott... Mivel tőmhetném be villámgyorsan a lyukat? A lábtörlőt rászorítani... Gyorsan. A lábam... Teljes erővel! Nem, ez nem lesz elég. Majd lerángatom a mellettem levő ülésről a huzatot. Az jó vastag... Jaj, de nehezen megy. Valahogy nem esik kézre. Persze, oldalt alighanem masnira van kötve. Méghozzá duplán. Ki volt az a marha... Ezt kibogozni... No, végre. Ezt is a lábam alá gyűröm... és megtaposom, beledö-möckölöm a kocsi padlózatába. Nem lehet nagy az a lyuk. Istenem, add, hogy ne legyen nagy!

Mekkorát koppannak! Csak be ne törjék a bádogot. Ha ezek betódulnának... Vagy egyszerűen annyian megtelepednének rajta, hogy összeroppantanák a kocsit...

Mi az istennyila ez? Nem, ez nem lehet igaz! Nyílik az – ajtó?!

Úgy látszik, hatalmas tömegüktől megereszkedhetett a kilincs. Nem zártam le. Gyorsan! Becsukni, lezárni... Huh! Néhányat odalapítottam, összepréseltem a csukódó ajtóval, de ez az egy... megsérülhetett, de még vánszorog. A hátára esett, és most megpróbál... A hajlakkom! Ez van kéznél. A meztelen lábammal rá nem léphetek, mert akkor... Sajnos, allergiás vagyok a méhcsípésre. Egyszer cipőnyira dagadt a bal lábam bokáig egyetlen... Injekciót nyomtak belém a gyorssegélyen... Sipirc! Így ni, kicsikém. Kicsit elbódult tőle. Most már agyonnyomhatom... a levetett cipőmmel.

Uh, de elfáradtam!... De hisz ez szörnyű! Bármikor bevehetik a „váram”.

Mintha döngicsélést hallanék. Idebent! Nem látom. Nem látom! Hová bújhatott? Vagy – hallucinálok?

Csörög a telefonom. Végre! De hol? Jaj, hova is tettem? Megint lecsúszott volna? Csak le ne tegyék addig! Itt nincs. De hiszen hallom! ... Megvan.

– Halló, halló! Akkor... Szóval jönnek? *Jönnek?! Már nagyon, már borzasztóan... Nem?! Neem?! De hát miért? De hát hogyan? Itt hagynak meghalni? Fényes nappal, az út közepén, félúton az iskolámtól... És félúton az otthonomtól. Hogyhogy nyugodjak meg? Még hogy nyugodjak meg!... Hogyhogy csak hallgassam meg... Szóval nem mernek... Szóval értsem meg. *Félnek*. Persze. Persze ekkora méhinvázió önöket is agyon-szurkálná, mielőtt egyáltalán kézbe vehetnék a locsolócsöveiket vagy micsodáikat... s ha akarnának, sem tudnának rajtam segíteni... Értem. Tudomásul veszem. Igen, igen, mondtam. De én... én akkor mi a fészkes fenét csináljak? Legyek öngyilkos? Fojtsam meg magamat? Verjem szét a fejemet a kormányon? Mielőtt még lassú kínhalállal megfulladnék ebben a levegőtlen, forró gőzkazánban... Mégis hogy képzelik? Mit mond? Mit mond? Hogy ne kiabáljak? De igenis kiabálok... Kiabálok... Sőt ordítok! És visítok, és... *Jaaaaj! Jaaaaj nekem!**

Nem értem. Mit mond? Kit kapcsolnak?... Ne kiabáljon, mert egy szavát sem értem. Azt mondja muszáj, mert muszáj túlkiabálnia az én önkívületi harsogásomat?... Bocsánat. Mondom, hogy – bocsánat. Szóval kit kapcsolnak? Egy – pszichológust?... Na neeee... Mondja: maga hozzám beszél? És komolyan gondolja, hogy most elsősorban lelki segélyre... Hát maguk tisztára *megőrültek*? Ha itt lenne, én... én most ezzel a két kezemmel fojtanam meg... Mindjárt... Mindjárt szétverem...

Letette. Úristen!

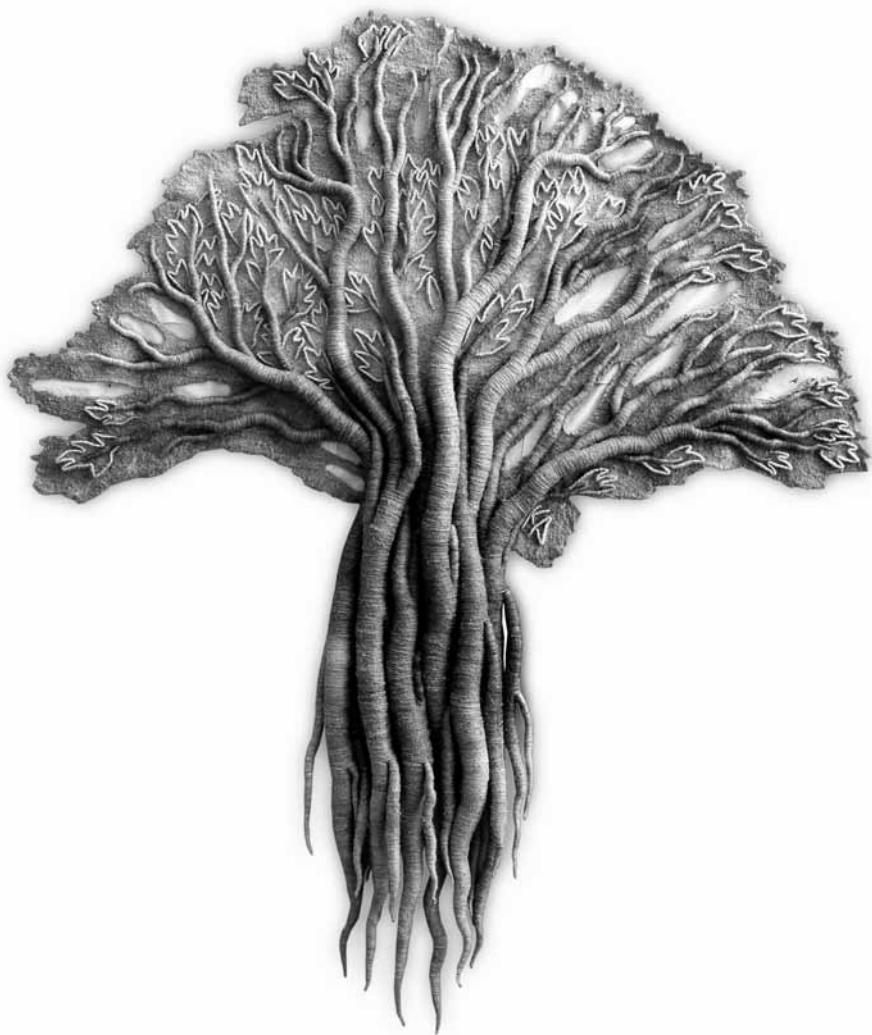
Itt fogok megdőgleni.

Megint csörög!

Hallo! Igen, igen, én vagyok! Az „autós méhkirálynő”. Csak csúfoljanak, gúnyoljanak, tapodjanak csak belém. Velem most már mindent lehet. Én már... Szívből köszönöm a jókívánásait... Magának is hasonló jókat kívánok. Méghozzá minél előbb, hogy a saját bőrén érezze... Igen? Jó napot? Méghozzá jó napot kíván. Van képe hozzá! Uram, ez viccnek is rossz. Szóval maga az a pszichológus, akit nekem ezek a tökelütött jótét lelkek előbányásztak. Ne haragudjon, de úgy érzem, mindjárt elájulok... Túl sok... Ez már azért túl sok volt... mára... sőt... egy életre... Mit mond? Valahogy elgyengültem. Elpilledtem. Kicsit rosszul is hallom. Tudja, ez az állandó zümmögés... meg izgalom. Meg a hőség. A fojtó, áporodott, „sütős” levegő itt bent. Így minden együtt. Olyan... Hogyan? Kicsit hangosabban, kérem... ha lehet. Megint úgy kopognak, koppannak, verdesnek... a kocsiblakon. Oda-odaverődnek... a fémvázhoz. Attól félek, hamarosan mégis sikerül bejutniuk, s akkor... Hiszen ők vannak többségben. Azt mondja, oltsam el a villanyt az autóban? De hát akkor, ha ismét befurakszik valamelyikük... ha ugyan máris nincs bent, nem veszem észre, s nem tudom agyonverni... De igen, igen, néhány bejutott. Majdnem... Nem, már nem élnek. Nem képzelődöm... Gondolja, ez megnyugtatta őket? Szóval kapcsoljam le a fényszórókat is... Nem tudom, be vannak-e egyáltalán kapcsolva. Már nem látok ki. Teljesen be vagyok borítva. És nem is emlékszem... Persze, persze, a legújabb szabályzat szerint nappal is... Szóval a motort se járassam. Miért? Az is idegesíti őket? Lehet. Minden, persze, de főleg én... én idegesítem őket... Úgy látszik. Tehát azt tanácsolja, maradjak veszteg, egy tapodtat se mozduljak, és maradjak halálos csendben... Ez jó... ez a halálos. Ez volt eddig a legjobb... Tehát azt reméli, hogy az éjszakai hűvösebb levegő és a csend, a mozdulatlanság majd megnyugtatta őket, és végül visszavonulnak?... Uram, de hol van még az éjszaka?! Kora délelőtt lehet. S pláne a megnyugvást hozó hideg?... Azért köszönöm. Hiszen úgysem tehetnék mást. Nem látok már sem előre, sem hátra. Kocsimat teljesen beborították a méhek. Annyian lehetnek, hogy időnként úgy érzem, a kocsi meginog, s hol balra, hol jobbra dől... Most meg már úgy inog, mint hajó a tengeren. Valószínűleg a túlsúlytól. Sőt úgy hallom: megmegroppan. Majd imádkozom. Hogy addig meg ne fulladjak. Ön is imádkozni fog értem, habár nem is hívó? Ezt azért köszönöm. Nagyon köszönöm. Igen. És jó éjt... Bocsánat: nem maradhatna még a vonalban? Bevallom: félek. Persze, persze, megértem. Más is van a világon, aki segítségre szorul. Önöket percenként hívogatják, s olyan kevesen vannak... Meg aztán én sem vagyok egyedül. Kár, hogy nem hallja ezt a kórust. Ennyi férfi, és mind engem akar, mind nekem dalol. Kívül és belül. Egyre inkább úgy érzem, lassanként már a kocsi is megtelik velük, sőt... a testem és a lelkem is... Már belém költöztek. Itt van még? ... Persze, hogyan is lenne, hisz elköszönt. Mások is várják. Nem baj, ha már nem hallja. Ti halljátok. Hiszen tudom... érzem... már itt vagytok velem. Jó ideje. Ó, már jó ideje. Ebben a rekkenő, csatakos hőségben... ebben a levegőt-

len, forró lucokban... itt zümmögtek velem... és bennem... És már én is... én is veletek zümmögök...

Orsi? Remélem, nem ijedtél meg? Most már itthon vagyok, kiengedtek, de tudod... neked elárulhatom: néha még most is úgy érzem, hogy itt minden már csak ideiglenes – hogy az igazság az, hogy átköltöztem Hozzájuk, s tulajdonképpen velük vagyok. Befogadtak a 112. kaptárunkba.

Ezeréves fa